

Ve Hayat Sana Ertelendi

— yasemin-eksi · 13 Eylül 2009

sen geldin...

boynu bükük anlarım hükümsüz kaldı,
çıkarıp attım ruhtan fanilik hırkasını,
göz pınarlarından sızdı ölümsüzlük tınısı...

Güneş dönerken sırtını dünyaya,
tınısı bozuk bir kapı ziline düşer aşk,
damlalar doldurur sensizlik miladını,
taş soğuğu bir eşik beni biz`e tamamlar.
Yarılır orta yerinden tenhaların sesi
ve sen bana doğarsın,
üstün başın yıldız tozu...
Sen diğer yarım değil,
tamlığınla tamlığıma rehin,
sen aşktan, sevgiden, hasretten bir yekün...

/gecenin silahları düşer güneş aşkıyla.
her tan kan revan zifirin bağı,
doğunun atlıları güneşin oklarıyla.../

Bana hemhal bir kalp durur öylece karşımda,
sessizliğimle göçebe ruhum,
kurar otağını adımı fısıldayan dudak uçlarında.
Yokluk, hiçlik zamanlarından kalma isimsizliğim bir anda silinir,
adım sesine değer doyar kimsesizliğim.
Hayat sana erteli anlarda devinir...

/geldin ya firarım gün yorgunu yaralardan,
geldin ya duvarlar soğukluktan azade.../

Ve her sabah yüzün doldurmasada gözlerimin içini,
adında ummanlar gizli,
aşka delil küçük bir beden,
yarı sen yarı ben kokan bir tenle,
doldurur yastık üstü baş izini...